

דברי תכפר

ישראל במלחמה

בקשה של אהא
לזים שלי, יגיע יום ולא אהיה לזכם
אלא בבקשה, ^{חתי}זכו תמיד שאתם
אחים.
תאהבו, תתחכו, תהיו זה השביל זו
הימים טובים והימים פחות
זו כל הבקשה שלי ...

גיליון מס. 2900 * ט חשוון תשפ"ו * 31 באוקטובר 2025
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

כי האדם

ביום חמישי שעבר התקיימה בגלריה שבבית אבא חושי בחיפה, פתיחה לתערוכה משותפת לי ולעוד שלושה אמנים. מילוא שור, מורין רוזן, סיגל רון ואנוכי. הנושא של התערוכה היה האדם, וקראנו לנו "כי האדם". הגלריה גדולה מאוד. הגיעו כשבעים איש. סגנית ראש העיר נשאה דברים ואחריה, בלחץ הקהל, גם אני אמרתי כמה דברים:

1. **אפולוגטיקה קטנה** - אומר באירוניה מרה מאוד, שההיסטוריה עזרה לנו לחוות שתי חוויות אנושיות רבות עוצמה וסותרות. אחת אני יודע איך הרגישו סבא וסבתא שלי כאשר החלו המאורעות להתגלגל מליל הבדולח ואילך עד שעלו כעשן מארובות אושוויץ. והשנייה אני יכול היום לחוות בעוצמה רבה מה הרגישו אוטו ואליזה המפל בספרו של האנס פאלאדה "לבד בברלין". לפעמים אני טועה לחשוב שעוד רגע קט פרימו לוי יבוא ויכתוב את "הזהו אדם" בעקבות מה שמתרחש היום בחברה הישראלית.

2. נשאלת השאלה האם זה ראוי, האם ישנה לנו זכות בכלל להרפות לרגע מהבוער והשורף מבפנים ומבחוץ בחברה הישראלית ולעסוק באמנות שמכנים אותה יפה. על אף שכאן בתערוכה היא די מדכדכת, כי מצב האדם כאן בפרט ובעולם בכלל באמת כבר לא משהו.

3. בשנת 43 התגייס כל הישוב העברי למלחמת העולם שהתחוללה מסביב. גם המשוררים ואנשי הרוח הצטרפו למאמץ המלחמתי. כולם כתבו שירים מלחמתיים שמבליטים את מוראות המלחמה ורק לאה גולדברג כתבה את שירה הידוע "האומנם עוד יבואו ימים בסליחה ובחסד". אלתרמן נזף בה בפומבי וגער בה על כך שהיא כותבת שיר טבע ושדה שהמלחמה מוזכרת בו רק בשורה וחצי.

וכך הגיבה לאה גולדברג על דבריו של אלתרמן: "המשורר הוא האיש אשר בימי מלחמה אסור ואסור לו לשכוח את הערכים האמיתיים של החיים, לא רק היתר הוא למשורר לכתוב בימי מלחמה שיר אהבה, אלא הכרח, משום שגם בימי מלחמה רב ערכה של האהבה מערך הרצח. לא זכות בלבד היא למשורר בימות הזוועה לשיר שירו לטבע, לאילנות הפורחים, לילדים היודעים לצחוק, אלא חובה, החובה להזכיר לאדם כי עדיין אדם הוא, כי קיימים בעולם אותם הערכים

הפשוטים והנצחיים העושים את החיים ליקרים יותר, את המוות למושלם יותר – את המוות ולא את הרצח; להזכיר לאדם כי בכל עת ובכל שעה לא הוחמץ עדיין המועד לשוב ולהיות אדם, כי כל זמן שהשירה אוהבת את האדם בארץ הזאת ואת החיים על פניה, כדאי וראוי גם לו לאדם לאהבם, להעריכם, לשמור עליהם."

4. והאם אין טמונה בעצם בדבריה של לאה גולדברג ההנחיה עתיקת היום מן של חז"ל "במקום שאין אנשים השתדל להיות איש". ובאמת נדמה לי שאין לנו הנחיה מקיימת אנושיות יותר מן ההנחיה הזאת של חז"ל. וכל אחת ואחד מאיתנו במקום שבו העולם נוגע בה/בו מחוייב להשתדל להיות איש. ואידך זיל גמור.

בצילום: אפשר לראות אמן מדבר לקהל ומפריע לו לראות את התערוכה, שזה בעצם הרבה יותר חשוב

צערם של מינים נכחדים הספר!

1. אחרי התערוכה שנסגרה לפני כחודשיים בגלריה טובה אוסמן שנשאה את השם "צערם של מינים נכחדים", בקרוב מאוד. מאוד. עתיד לראות אור ספר שמחזיק בתוכו שירים וציורים הנושא אותו שם. ממש כמו הספר הקודם "אין לה מנוחה אפילו בקבר", שיצא לאור לפני שנתיים. וההשקה שלו הייתה אמורה להתרחש בתשעה בנובמבר 23 ב"קרן ספרים" בטבעון. ואתם יכולים כבר להבין לבד גם מדוע היא בוטלה.

2. כבן נאמן לעדה החרדנית, מובן מאליו שאני מוצא את עצמי אחוז חרדה גדולה וקשה לפני יציאת סיפרי השישי "צערם של מינים נכחדים" לאוויר העולם. לממשלה המתועבת הזאת שממרת את חיינו ללא הרף, יש נטייה מובנית לארגן תמיד איזה טבח ולאחריו מלחמה ממש לפני השקות של ספרים שלי.

3. אבי זקנ"ל (זכר קומוניסט נאמן לברכה) אמר לי שאני צריך מאוד להשתדל לא לקחת את העולם הזה על כל זוועותיו באופן אישי. "הוא חרא לכולם" הרגיע אותי אבא. ואבא ידע תמיד על מה שהוא מדבר.

4. אז אני משתדל. מאוד. למלא אחר בקשתו. כי אבא היה איש חכם מאוד, למרות שאהב את סטלין. אז הספר "צערם של מינים נכחדים" יצא בקרוב מאוד לאור וההשקה תהיה בקרן ספרים. ראו הוזהרתם.

5. שני שירי קצה מהספר לטעימה:

יושב בבית על כורסה

יושב בבית על כרסה

צופה בסרט טבע מרחיק עדות בערוץ 8.

פתאם המחשבות שלי נמלטות

ממני כמו גורים קטנים של צער

אל חצר בארי השרופה והמשפלת.

והראש הזה שפבר נמצא במקום אחר

בין דבי קטב לקרחונים מכחילים

נגרר פסוס מלחמה סורר אל גיא ההרעה.

אל יותם ודניאל מבארי, ומעוז מנתיב העשרה,

שהוריהם נשחטו על מפתן ביתם כשמשבטם

הדועך מצפה לעזרה שלא תגיע. כי כבר מאחר מדם.

מִכָּאן מִן הַכֶּרֶס הַנוֹחָה, אֲנִי מְכָרִים
 אֶת עֲצָמֵי לְהַעְרִיץ אוֹתָם בְּשִׁקְטִי,
 אֶת עֵז רוּחָם וְאֵיךְ שְׁאֶסְפוּ אֶת רְסִיסֵי
 עֲצָמָם מֵהֲרִיסוֹת חַיֵּיהֶם שֶׁהִתְרַסְקוּ עַל רֹאשָׁם,
 וְשָׁבוּ לִהְיוֹת כָּל הָאָדָם, וְאִין בָּהֶם אֶפְלוֹ
 טָפָה שֶׁל שְׁנָאָה מִמָּאֶרֶת וְצִמְאוֹן לָדָם.

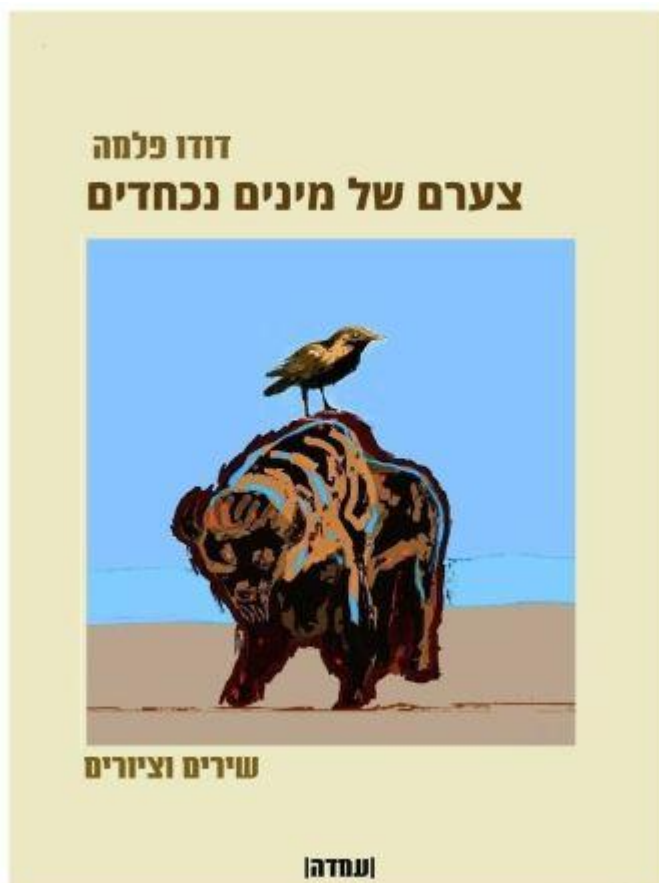
וְרַק הַלֵּב הַמְטַפֵּשׁ שְׁלִי דוֹאֵב עֲכָשׁוּ
 כְּשֶׁהוּא מִבֵּין, כְּמוֹ בְּאִבְחָה חֲדָה שֶׁל חֶרֶב,
 שֶׁשׁוּם דָּבָר לֹא יִהְיֶה עוֹד כְּמוֹ שֶׁהִיָּה.
 כִּי כָּל מָה שֶׁהִיָּה קֹדֶם, לִפְנֵי שֶׁהִתְרַחַשׁ
 טֶבַח עוֹטֵף הַתְּקוּוֹת הַנִּשְׁחָטוֹת,
 כָּבֵר כְּשֶׁלְעֲצָמוֹ לֹא הָיָה בּוֹ מִשְׁהוֹ שִׁשְׁוֹה
 אֶת טְפוֹת הַגְּעֻגוּעַ שֶׁלִּשְׁוֹא לֹאֵט עֲכָשׁוּ כְּמוֹ
 שֶׁן אַחֲרֵי שֶׁן מִן הַלֵּב הַמְדַמֵּם בְּלַח נִעְקָרוֹת.

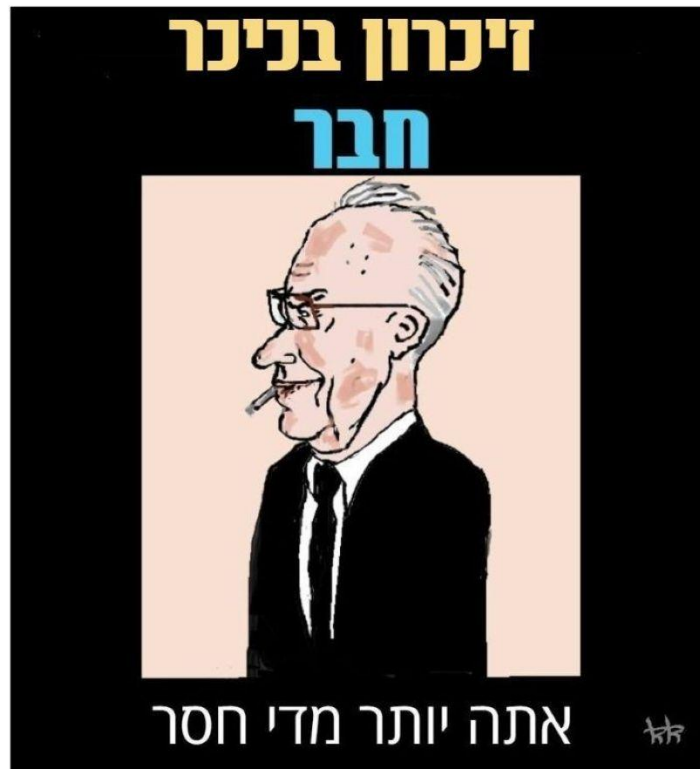
שבת בכנען

לֹאֵט וּבִרְךְ
 גְּלִשָּׁה הַשַּׁבָּת
 מִהֵר כְּנַעַן
 לַעֲמֵק

וְרָגַע לִפְנֵי
 שְׁעֵלְטֵת קְטִיפָה
 עֲטָפָה אֶת הַנּוֹף
 בְּשִׁמְיָהּ רָכָה
 שֶׁל חֶשֶׁךְ

מִלֵּאָה הַחֲצֹר
 רִנַּת צִפּוֹרִים
 מִהֲלָלוֹת יָא
 אֵלֶּה אֵיזָה
 יִפִּי

@@@@@@@@@@@@@@@@

מזל טוב ושפע ברכות

בן נולד להורים המאושרים
קרן ויואל
אח לזוהר וריי
נכד לרותי גדליזון

שפע ברכות
לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו
באושר, נחת והרבה אהבה

לפני כמה שבועות קבלתי ווטסאפ ממספר שלא זיהיתי.

וכך היה כתוב בו:

"שלום תמר, לפני לא מעט שנים כרכתי ספר ובו מכתבים שקבלתי מכל מיני קרובים וידידים, לאורך השנים. לא מזמן הוצאתי אותו מהמגירה וקראת בו. מצאתי בו מכתב שכתבת אלי כשהיית מזכירה בשנת 1994".

לקח לי קצת זמן לגלות מי היה הכותב, עד שחיברתי שתיים ועוד שתיים וקבלתי את אהוד אלמן.

עניתי לאהוד בהתרגשות, תוך שאני מוסיפה מילים על מה שקרה לקיבוץ בשלושים ואחת השנים שחלפו מאז, וגם בקשתי את רשותו לפרסם את המכתב. קבלתי את רשותו, ותוך שבועיים נעלמה לי ההתכתבות מהאפליקציה.

פניתי שוב לאהוד, וזה מה שהוא ענה:

תמר, ווטסאפ זאת תוכנית מעולה, את בידועין או לא, סימנת בעבר שבתוך 7 ימים מקבלת ההודעה היא תמחק אוטומטית. עכשיו שינית את זה ל-90 יום. מכיוון שנמחקה ההודעה המקורית שלך גם אצלי היא נמחקה. אני שלחתי לך מכתב שאת שלחת לי ב-1994 כשהיית מזכירה. מעומק ליבך דאגת לשמור על קשר עם בני הקיבוץ שעזבו. היה לך אכפת. אין הרבה אנשים היום שאכפת להם ועל כך תמיד כיבדתי אותך והערכתי אותך. אני צריך למצוא את המכתב לסרוק אותו ואז אשלח לך אותו.

אז אחרי הקדמה כל כך ארוכה ומחממת, הנה המכתב ששלחתי לאהוד ב-1994. אני מניחה שגוף המכתב היה זהה למכתבים ששלחתי לכל בני כפר הנשיא בכל רחבי הגלובוס, ולכל מכתב צרפתי גם כמה שורות אישיות.

היו זמנים... והנה המכתב מלפני 31 שנים.

שלום אהוד,

חלפה לה כמעט שנה מאז נכנסתי לתפקיד כמזכירת הקיבוץ. חלפה לה כמעט שנה מאז התיישבתי לשלוח גלויות ברכה לכל בנינו הנמצאים מחוץ לקיבוץ. במשך השנה, לשמחתי, נפגשתי עם רוב הבנים שלנו, ועם אלה שלא נפגשתי,

כי לא הצליחו להגיע הנה, היה לי קשר כזה או אחר, שבו הם הודו לי על הגלויה. אז מכיוון שהמשוב היה כל כך חיובי, קבלתי מרץ לחידוש המפעל הזה גם השנה.

אינני סבורה שיש צורך לספר לך על מה שהתרחש בקיבוץ במשך השנה. וודאי מגיעים אליך גיליונות "דברי" בצורה סדירה, ויש להניח שאין לך בעיה להיות בעניינים. מה שחשוב לי כרגע, זה לשתף אותך במחשבותיי לקראת העתיד, מתוך תקווה שגם זה מעניין אותך.

להערכת, השנים הקרובות בכפר הנשיא, עשויות להיות מכריעות לגבי עתידנו, הן במישור של הקיבוץ והן במישור של כל חבר וכל משפחה. מצד אחד קיימת נטייה ללכת יותר ויותר לקראת השאיפות האישיות של החבר, אם זה בנוגע למקום עבודתו, להתפתחותו האישית, לאופן שבו הוא מוציא את תקציביו. יחד עם זה עלינו גם להגביר את אחריותו האישית של החבר. הקיבוץ שלנו היום, ועוד יותר בעתיד, לא תהיה עוד אמא רחבת זרועות, או מטפלת שיש לה סינר גדול, העוטף את כל הזאטוטים החוסים מאחוריו. הקיבוץ שלנו היום, ובעתיד הנראה לעין, הוא יותר פרטנר של אנשים בוגרים, הלוקחים אחריות כלפי הקיבוץ וכלפי עצמם.

יש בזה מידה לא קטנה של סיכון. כמו בכל שינוי, המוביל אל הבלתי נודע, אך אני סבורה שיש בזה גם מידה רבה של סיכוי לעלות למדרגה של קיבוץ בוגר יותר, הנבנה מיזמות של חברים ושל גורמים חיצוניים (ופה גם המקום להשתלבות שלכם). יש כאן סיכוי לשחרר את החברים מכבלים של הסדרים שעבר כבר זמנם.

אני משוכנעת שדבר אחד לא ישתנה אצלנו, כי זה מושרש באופיינו: אני משוכנעת שנמשיך להיות חברה טובה, מקום בו בן קיבוץ, אפילו אם עזב, אפילו אם עזב את הארץ, תמיד מתקבל בחמימות, כראוי לבית של אמת. מקום אשר גם כשישתנה, עדיין תהיה בו מידה רבה של אכפתיות חברתית, סובלנות לדעות שונות, וכבוד לזולת. בקיצור, כפר הנשיא תוסיף להיות מקום שטוב לחיות בו, או לפחות לבקר בו...

אז בנימה אופטימית זו, אני רוצה לאחל לך ולבני ביתך שנה טובה ומאושרת, ולקוות שנתראה במשך השנה הבאה.

אהוד, היה מרגש מאוד לראות את הסרט על גיא. חשבתי עליך במהלך הצפייה. אני חושב שעשית ממש דבר גדול.

כל טוב לך ולהתראות

תמר.

• חדשות ירוקות

הנה הדיווח של איציק בן דור:

בשבוע שעבר נספרו באגמון 14,000 עגורים. באגמון חולפים גם שקנאים, ואפשר לשמוע ציפורי שיר שהגיעו מאירופה. כמו כן נראה גם דורס מסוג עייט צפרדעים בהיר, שזה נדיר באזורנו [ואני מוסיפה, שהוא בוודאי נדיר, כי אם הוא אוכל צפרדעים אז הוא בוודאי מבלה את רוב זמנו בצרפת].

הסתונות פורחות עכשיו.

והחדשות הפחות טובות הן שנמצאו מספר תנים חולים בכלבת. איציק ממליץ לחסן את כלבכם וחתוליכם.

• דיווחים מהבית – ליאור אסיג

תודה לליאור, המנכ"ל שלנו, שהגיע לדבר אתנו ב"מפגש" בשבוע שעבר. למרות הקשיים הרבים שגרמו המלחמה ועצירת הגשמים, היה הדיווח אופטימי. אני מצפה לביקור שליאור הבטיח שנקיים במפעל החדש שלנו בקריית שמונה. ומצפה שיבוא שוב לשוחח אתנו בעוד חודשיים או שלושה.

ליאור אמר על כפר הנשיא כמה דברים חשובים, וביניהם, שאנחנו לא מספיק מאמינים ביכולותינו ובפוטנציאל שיש לנו. ועוד דבר, שמבחינתי איננו חדש, היה שאנחנו לא יודעים לאכוף את ההחלטות שאנחנו החלטנו, וכתוצאה מכך, חיים בינינו לא מעט אנשים שעושים "מה בראש שלהם", ומצפצפים על ההחלטות של המוסדות הנבחרים.

בהזדמנות זו אני רוצה להזכיר, שהמפגש שהיה לנו, החברים, עם ההנהלה התקיים לפני ארבעה חדשים לפחות. הגיע הזמן למפגש נוסף.

• פתיחת שנת הלימודים בבית ותיקי הגליל.

כבר למעלה משנה שבית ותיקי הגליל עובר שיפוץ גדול. השיפוץ היה אמור להסתיים כבר, אבל כמו בכל עבודות שיפוץ ובנייה, הביצוע נמשך הרבה זמן, ועל כן תחילת הלימודים תידחה לסוף חודש נובמבר.

זה לא מנע מהנהלת העמותה לקיים בשבוע שעבר אירוע חגיגי לרגל תחילת שנת הלימודים, עם כיבוד יפה סביב שולחנות ערוכים, עם מעגל רוקדים (בעצם, רוקדות) ריקודי עם. היו גם ברכות, וגולת הכותרת: הופעה של הגבעטרון ששרו

את כל השירים הישנים והאהובים. בין השירים המזוהים עם הגבעטרון היה גם השיר שיבולי פז, שיר שהוא ידוע כשיר של הגבעטרון, אבל כבר שנתיים מתלווה לשיר טעם מר, טעם של דמעות על מחברו, עמירם קופר מניר עוז, שנחטף ונרצח על ידי החמאס, ושגופתו טרם הושבה לאדמתנו.

ההופעה של הגבעטרון נתרמה על ידי "עמל סיעודית". תודה על התרומה, ותודה לתרומת הקרן הקיימת שמארכת את מפגשי "קהילה בקשר" של ותיקי הגליל באגמון החולה.

עד כאן לשבוע זה.

אולי יתרחש נס, ועד הגיליון הבא תוחזרנה גופות כל החטופים החללים, ואולי גם תתגלה היימנוט קסאו ותשוב למשפחתה. אמן!

שבת שלום

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@

מזל טוב ושפע ברכות

בן נולד להורים המאושרים

פרי וג'ון

נכד לפם פינק

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו

באושר, נחת והרבה אהבה

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

בקי ארנברג ז"ל - (21/1/1922 - 25/4/2017)

בקי נולדה באוסטרליה, והגיעה לארץ, ולצפת בגיל 7 עקב בעיות בריאות. שם עברה חוויות לא סימפטיות בלשון המעטה, מהערבים באזור. בקי חזרה לאוסטרליה שם סיימה לימודיה בהצטיינות. בינואר 1949 עלתה לארץ ולאחר שנה הגיעה לכפר הנשיא. כאן נישאה והקימה משפחה.

בקי אישה שקטה, עבדה בהנהלת החשבונות ובמשך הזמן עברה למפעל הבונים במעבדה לבדיקת איכות. בקי גם פיתחה דברי קוסמטיקה שהיו יעילים למדי. כאמור אשה שקטה אבל בהחלט השאירה חותמה על הקהילה שלנו.

הערה חשובה: אין בידי תמונה של בקי. אודה למי שיוכל להעביר אלי כזו

<https://khbbm1.wixsite.com/2017-01>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

13 חטופים חללים נמצאים כבר 756 ימים בשבי

עד החטוף האחרון

מטה המשפחות להחזרת
החטופים והנעדרים

שירי מלחמת חרבות ברזל

"מה היינו בחיינו": עדן גולן שרה שיר שכתבה נעמה בוני ז"ל.
לנעמה ששירתה כמש"קית ת"ש ונפלה ב-7 באוקטובר הייתה מחברת מלאה
בטקסטים אותנטיים. כחלק מהפרויקט "שבעה שירים באוקטובר" של גל"צ וגלגל"צ בו
אמנים הלחינו שירי נופלים, התאחדו עדן גולן ועילי בוטנר בכדי להנציח את אחד
מהשירים שכתבה.

צילום: באדיבות המשפחה
שיר שכתבה רב"ט נעמה בוני מעפולה, מש"קית ת"ש בגדוד 77, שנפלה בשבת
השחורה, נבחר לאחד מ-7 שירים שהופקו בפרויקט מיוחד של גלי צה"ל ונחשף
לאורך היום, עם ציון שנה ל-7 באוקטובר.
אמה יעל סיפרה:

"מדובר בשיתוף פעולה של גלי צה"ל, יחד עם בית בן גוריון, שנחשף לעובדה שנעמה
כתבה שירים. מנהלת הבית ביקשה ממני לשלוח להם שירים שכתבה נעמה. בערב
יום הזיכרון כבר פורסמו שירים של נעמה ושיר נוסף הולחן על ידי בית הספר למוזיקה
רימון".

בהמשך, דבר הוביל לדבר ונציג גלי צה"ל עדכן אותי כי עילי בוטנר גילה עניין באחד
השירים שכתבה נעמה ובשלב מתקדם יותר היוצר המוערך הלחין את השיר לעדן
גולן". הפרויקט נוצר בתמיכת מפעל הפיס.

בפוסט שעלה בגלי צה"ל נכתב: "לרב"ט נעמה בוני ז"ל, הייתה מחברת סודית מלאה
בטקסטים מקוריים שכתבה מאז הייתה ילדה קטנה. היא כתבה על הכל, מהתובנות
הכי עמוקות על העתיד שלה ועד לשברון לב שחוותה כנערה. את חלק מהטקסטים
היא עוד הספיקה להקליט בטלפון, בקול וברגש הייחודיים רק לה. נעמה, משקית
ת"ש בתפקידה נהרגה ב-7 באוקטובר במוצב יפתח הסמוך לזיקים בעת ששמרה
בש"ג. ברגעיה האחרונים הספיקה, ביחד עם עוד כמה לוחמים לתפעל את המצב
ולהזהיר את הנוכחים האחרים בבסיס על בוא המחבלים ובכך להציל את חייהם.
כחלק מהפרויקט "שבעה שירים באוקטובר" של גל"צ וגלגל"צ בו אמנים הלחינו שירי
נופלים, התאחדו עדן גולן ועילי בוטנר בכדי להנציח את אחד מהשירים שכתבה
נעמה."

מה היינו בחיינו

על מה היה ומה עד
חיים שלמים חולפים בנתיים
וכמה עצב בעינים
אני לא יוצאת לשם
בין קירות אני נשארת
קצת שונה וקצת אחרת
והנפש מתפרטת
אני לא אחזר לשם

ולא תראה אותי נשברת
לא הולכת לא חוזרת
והכל עומד בדרך
והדרך ארקה
אני בוכה עלי עלינו
על מה היינו בחיינו
ומה נשאר לי במותנו
רק אהבה אחת גדולה

ולא תראה אותי נשברת
לא הולכת לא חוזרת
והכל עומד בדרך
והדרך ארקה
אני בוכה עלי עלינו
על מה היינו בחיינו
ומה נשאר לי במותנו
רק אהבה אחת גדולה

ולא תראה אותי נשברת
לא הולכת לא חוזרת
והכל עומד בדרך
והדרך ארקה
אני בוכה עלי עלינו
על מה היינו בחיינו
ומה נשאר לי במותנו
רק אהבה אחת גדולה
לא הולכת, לא הולכת
לא הולכת, לא הולכת
לא הולכת, לא הולכת
לא הולכת

אני לא יוצאת ולא הולכת
הכל כבד רק השלכת-
היא מפזרת את עליה כאלו לא קרה דבר
ובין קירות אני נשארת
בפנים פצועה לא מותרת
וכמה דחק כמה עצב
אין כאן סוף או התחלה

**יש לזכור, כי גשמים ראשונים מעלים על פני האספלט חומרים שומניים
המקטינים את מקדם החיכוך עם הכביש,
פוגמים באחיזת הצמיגים בדרך ועלולים לגרום להחלקה ואיבוד שליטה ברכב.**

להלן מספר עצות לנהיגת חורף בטוחה :

בטרם הכניסה לרכב :

- ✓ יש לבדוק כי צמיגי הרכב תקינים ובלחץ האוויר הנדרש - צמיג תקין מציל חיים.
- ✓ יש לבדוק כי המגבים תקינים ואינם יבשים ופגומים מימי הקיץ.
- ✓ לנקות את שמשות הרכב על מנת לספק תנאי ראות נכונים.
- ✓ לנקות את פנסי הרכב - על מנת לראות ולהראות בהתאם.

בעת הכניסה לרכב :

- ✓ להסיר פרטי לבוש מגושמים העלולים לפגום ולהגביל את תנועת הנהג.
- ✓ לאחוז בהגה בשתי ידיים מאחר וכניסה לשלוליות, בורות ובמפרים המוסתרים ע"י הצטברות מים על הכביש - עלולים לגרום לסטייה פתאומית של הרכב.
- ✓ להימנע מחימום הרכב יתר על המידה - הדבר עלול לגרום להירדמות הנהג, רצוי להשאיר חרך קטן פתוח בחלון הרכב על מנת לרענן את האוויר.

בעת נהיגת הרכב :

- ✓ להתאים את מהירות הנסיעה לתנאי הדרך ובעת כניסה לעקומות וביצוע פניות.
- ✓ שמירת מרחק מהרכב לפנים ולהתחיל לבלום עם הדלקת פנסי הבלימה ברכב מלפנים ולא להתיתן לרגע האחרון.
- ✓ להתרכז בנהיגה ולהימנע מהסחי דעת בדגש על קיום שיחות בטלפון הנייד (לא קשר לדיבורית).
- ✓ לשמור על סבלנות וסובלנות כלפי הנוהגים סביבכם ולהימנע מתנועות פתאומיות בכביש.
- ✓ יש להימנע ככל האפשר מבלימת פתע. במכוניות שמצוידות במערכות (A.B.S) למניעת החלקה יש ללחוץ בחוזקה על דוושת הבלם ולא להרפות עד לעצירה - תוך כדי שימוש בהגה - ע"מ שניתן יהיה להתחמק מהמכשול ובמידת הצורך למנוע תאונה.

סיון בן-ציון, מחנכת אכס בית

מחלקת תחבורה איכות

דניאל בלום	31.10
חגית בורשטיין	1.11
דותן חיון	
סהר הורוביץ	
גלי קוזמין	
רונית ברק הדר	3.11
אמיר ענבר	4.11
סופה קיסר	5.11
אריק אילייב	
נטע מאור	
ברוך כהן	6.11
אורנית חיון	
דניאלה תל-צור	
דניאל סער	
גפן קולינס	
אוריה כץ	

סיפור לשבת

"סבתא וסבא"

"עברו כבר 40 שנה מאז שאמא שלחה אותי בערב כיפור כמה שעות לפני כניסת הצום לבקר את סבתא וסבא.
 "תראי מה איתה, אולי היא צריכה עזרה" אמא אמרה לי.
 נסעתי עם אבא שלי.
 כשנכנסתי, מצאתי את סבתא בוכה בתסכול שנשפך לה הקמח על הרצפה, הבית לא היה נקי עדיין והיא הייתה ממש בלחץ שהארוחה המפסקת עוד לא מוכנה.
 ביקשתי מאבא שלי שישב קצת עם סבא, הפשלתי שרוולים עזרתי לה במטבח שטפתי את הבית ולסיים את הבישולים לארוחה המפסקת.
 בזמן שעזרתי לה שמתי לב שסבתא שלי האישה הכול יכולה שגידלה 12 ילדים וטיפלה בכול כך הרבה נכדים כבר לא מתפקדת כמו פעם.
 באותו רגע גמלה בליבי החלטה שבכול יום שישי אבוא אליהם ואעזור לה בניקיון בקניות והכנות לשבת.
 מאותו ביקור ועד היום שהיא נפטרה כשאני כבר אמא לשתי בנות, עמדתי בהחלטה שלי בכול יום שישי ובכול ערב חג.
 סבא נפטר כשהייתי בת 21, סבתא נשארה לבד הרבה מאוד שנים. בכול פעם שהגעתי היא הייתה מקבלת את פניי במשפט "א-איריס משיתי וכליתיני" כלומר הלכת ועזבת אותי, ובכול פעם הייתי צוחקת מחבקת אותה ואומרת לה "סבתא הייתי ביום שישי שעבר".
 בשבילה זה היה כמו נצח. בכול פעם שסגרתי את הדלת בדרך החוצה הלב שלי נמעך ששוב היא נשארת לבד. למדתי כמה בדידות היא קשוחה במיוחד בגיל השלישי.
 הרווחתי כול כך הרבה, הרווחתי רגעים של צחוק ובכי עם סבא וסבתא, הרווחתי חוכמת חיים שסבא היה מקריא לי מספר הזוהר.
 למדתי מסבא שגם אם יש לך את פרוסת הלחם האחרונה ואת רואה שמישהו רעב, את חוצה אותה לשתיים ומתחלקת ואלוהים תמיד ידאג לך בחזרה.
 למדתי מסבא להודות על היש.
 תמיד לשאלה "מה שלומך?" הוא היה עונה "ברוך השם יום יום הכול טוב".
 למדתי ממנו ענווה ונתינה, למדתי ממנו סובלנות. הוא היה מאוד דתי ויחד עם זאת לא כפה את אמונתו ודעותיו על אף אחד מילדיו או נכדיו. את כולם הוא אהב אהבה גדולה ללא תנאי.
 למדתי ממנו שהמצווה הכי חשובה בתורה היא ואהבת לרעך כמוך.
 למדתי מסבתא להכין את המטעמים הכי שווים שלה: קוסוקוס, ספינז' ומופלטות, הייתי מחכה בקוצר רוח שהקוסוקוס יהיה מוכן למלא קערה ולהוסיף לה חלב, מעדן.
 למדתי מסבתא שלי איך בוחרים את הירקות והפירות הטריים ביותר.

אם הייתי חוזרת מהירקן עם חציל שלא היה מבריק וקל היה הייתה שולחת אותי חזרה לירקן להחליף את החציל. זה היה מביך ברמות ומזלי היה שהירקן הכיר אותה שנים והיה צוחק עלי ועוזר לי לבחור חציל ראוי. מהר מאוד למדתי לבחור את הירקות והפירות הכי דוגמניות בחנות. אספתי סיפורים מההיסטוריה המשפחתית, סבתא שלי הייתה מספרת סיפורים מדהימה ומצחיקה משהו. כשסבתא הלכה לעולמה אני הייתי מלאה בה. מלאה בחוויות מצחיקות שרק מי שיש לו סבתא אלג'יראית מבין, מלאה בחוויות של דרמה שרק מי שיש לו סבתא אלג'יראית מבין. קיבלתי בחזרה אהבה מיוחדת שממלאת את ליבי עד היום.

תעודדו את הנכדים הגדולים אלה שלא צריכים בייביסיטר, אלה שכבר יכולים לעזור, להיות, להקשיב. הם ירוויחו כול כך הרבה, הם ילמדו כול כך הרבה. אין אפליקציה שמלמדת כבוד למבוגרים נתינה והקשבה. אין אפליקציה עם סיפורים חוויות וחוכמת חיים כמו שיקבלו מסבא וסבתא. הסבים והסבתות במיוחד אלה שלבד הם צמאים כול כך לתשומת לב, חלקם צריכים עזרה וכולם ראויים לכבוד ואהבה. הם הרוויחו את זה ביושר. והילדים שלנו יקבלו אהבה שאין דומה לה, מתנה שיישאו לנצח בליבם".

מתגעגעת לסבתא וסבא...זכיתי!

